

[Udenrigsministeren.]

sluttede med, og jeg tror, at den formalisering af det nordiske samarbejde, som overenskomsten jo er, er noget betydningsfuldt. Man kan selvfølgelig sige, at der ikke ud af denne traktat i sig selv udspringer noget nyt, men den lægger dog et godt grundlag også for den fremtidige udvikling. Jeg synes, at traktaten i enhver henseende er en bekræftelse på den nordiske samarbejdsvilje.

Den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Per Hækkerup, berørte en række særlige forhold, hvor han ønskede at se den nordiske linje særlig understreget, og jeg er ganske enig med det ærede medlem i det væsentlige i de punkter, han drog frem. Jeg synes, det er rigtigt, at hvis de europæiske forhandlinger får den udgang, som vi i øjeblikket mener at kunne forudse, og som nogle af os håber på, at Danmark og Norge bliver medlemmer af det udvidede europæiske fællesmarked sammen med England, at Sverige og forhåbentlig også de øvrige EFTA-lande får en nær økonomisk associering med dette fællesmarked, ja, så får vi — ikke på direkte nordisk basis, men inden for en større europæisk sammenhæng — realiseret det, den nordiske toldunion skulle have medført.

I modsætning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen mener jeg som det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at der derved skabes et bedre og solidere fundament for et udvidet økonomisk samarbejde mellem de nordiske lande. Jeg er helt klar over, som flere af de ærede ordførere har berørt det, at Finlands forhold til Norden ikke dermed er ordnet, men jeg vil gerne gentage her, hvad jeg har sagt andre steder, at det må for de nordiske lande, der bringer deres forhold til det nye Europa i orden, være en forpligtelse, at vi skaber sådanne vilkår for Finlands handel og samkvem vestpå, at Finlands karakter af et nordisk land ikke afsvækkes.

Jeg er også ganske enig i, at det nordiske samarbejde med henblik på hjælpen til udviklingslandene yderligere kan udvides. Vi har vel lov at sige, at når der på Nordisk Råds møde i København forrige år blev nedsat et nordisk ministerudvalg til at tage vare på disse problemer, var det på dansk initiativ. Jeg synes, at dette ud-

valg i mellemtiden har præsteret udmærket arbejde, men er enig med det ærede medlem hr. Per Hækkerup i, at dette samvirke om hjælpen til u-landene med fordel for alle parter må kunne føres endnu videre frem.

I forhandlingerne med fællesmarkedet er der for mig ingen tvivl om, at de nordiske lande vil kunne opnå fordele ved et nært samarbejde. Et sådant samarbejde er allerede indledt. Vi har på et nordisk ministermøde, der fandt sted i København kort før mødet i Nordisk Råd i Helsingfors, besluttet os for dels at holde hinanden så direkte informeret som muligt om vore forhandlinger med fællesmarkedet, men dels også for straks at nedsætte visse udvalg, der skulle forberede fællesnordiske standpunkter under disse forhandlinger. Vi har et udvalg, der arbejder med arbejdsmarkedsproblemer og socialpolitiske problemer, og i dette udvalg samler man sig netop om det problem, som jeg forstår det ærede medlem hr. Aksel Larsen lægger så stor vægt på, nemlig at det er vort ønske at bevare det frie fællesnordiske arbejdsmarked, selv om Danmark, Norge og Sverige bliver tilknyttet det europæiske fællesmarked. Vi er ganske enige på dette punkt, og disse synspunkter er med stor kraft og klarhed blevet fremført fra dansk side under forhandlingerne i Bruxelles, og jeg føler mig ganske overbevist om, at Norge og Sverige, når disse lande påbegynder deres forhandlinger, vil fremføre de samme synspunkter med henblik på det fælles mål: at bevare det fællesnordiske arbejdsmarked.

Vi har et andet udvalg, der på nordisk basis beskæftiger sig med fællesmarkedsproblemerne omkring de finansielle spørgsmål, de frie kapitalbevægelser, porteføljebestemmelser, etableringsret, jordproblemer o. s. v. Man vil altså se, at der her er sat et nordisk samarbejde i gang, som jeg tror kan blive meget betydningsfuldt.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen taler om noget, han kalder, at romerrettens principper skal indføres i Danmark. Når vi hører det ærede medlem tale om det, forstår vi jo, at det må være noget af det sorteste og frygteligste, der kan overgå os overhovedet, og vi begriber, at hele Danmarkshistorien i og for sig hviler på, at vi hidtil har afvist romerretten ved Danmarks sydgrænse. Jeg sad og undrede